Paper:	ASSAMESE
Set Name:	ASM03
Exam Date:	24 Aug 2022
Exam Shift:	2
Langauge:	Assamese

Section:	ASSAMESE
Item No:	1
Question ID:	**1106801**
Question Type:	MCQ

Passage:

তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ

ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ

'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।'

দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাৱে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে—

'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাৱত দিব লাগে।

Question:

ত্যাগ বা বৈৰাগ্য প্ৰকৃততে কি?

(1) নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি

(2) এটা বিশেষ মনোধৰ্ম

	(3) পৰাজয় বৰণৰ তুল্য (4) মংগলজনক কাৰ্য
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	2
Question ID:	**1106802**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাবত দিব লাগে।
	ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান কেনেকুৱা? (1) অতি নিম্ন

Question:	(1) অতি নিম্ন (2) মধ্যমীয়া (3) প্ৰশংসনীয় (4) অতি উচ্চ
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	3
Question ID:	**1106803**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাৱত দিব লাগে।

Question:	কাৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়? (1) ঋষিসকলৰ (2) শিক্ষকসকলৰ (3) শিষ্যসকলৰ (4) সন্যাসীসকলৰ
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	4
Question ID:	**1106804**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাৱে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাৱত দিব লাগে।

	সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাৱত দিব লাগে।
Question:	কৰ্ম কৰাৰ কৌশলক ক'ত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে? (1) ঋক্‌বেদত (2) উপনিষদত (3) ভগৱদ্‌গীতাত (4) দেৱকাৰ্যত
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	5
Question ID:	**1106805**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাৱে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি

	আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাবত দিব লাগে।
Question:	ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ কি ? (1) বেদ (2) উপনিষদ (3) ভগৱদ্‌গীতা (4) বৈৰাগ্য
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	6
Question ID:	**1106806**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ ‘সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— ‘শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম, শ্ৰিয়া দেয়ম, হ্ৰিয়া দেয়ম, ভিয়া দেয়ম, সংবিদা দেয়ম।’ — শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা...

	শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংবিদা দেয়ম্।— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাবত দিব লাগে।
Question:	প্ৰকৃত বৈৰাগ্য ক'ত আছে? (1) গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদনত (2) সন্ন্যাসী জীৱনত (3) গুৰুৰ উপদেশ পালনত (4) পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাত
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	7
Question ID:	**1106807**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ

	দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— ‘শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।’— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়’ এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাবত দিব লাগে।
Question:	ভাৰতীয় আদৰ্শত কেতিয়া বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে? (1) গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছত (2) গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ আগত (3) শিক্ষা সাং কৰাৰ পিছত (4) গুৰুৰ আশ্ৰমত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিবলৈ যোৱাৰ সময়ত
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	8
Question ID:	**1106808**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ’লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ’ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ ‘সত্য ক’বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ’ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ’বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ’বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ’বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।’

	দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৰৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাবত দিব লাগে।
Question:	'বৈৰাগ্য' বুলিলে কি বুজা? (1) যিয়ে ৰাগযুক্ত শাস্ত্ৰীয় সংগীত গাব জানে (2) বস্তুৰ প্ৰতি যাৰ আসক্তি বেছি (3) বিষয় বা ইন্দ্ৰিয় ভোগৰ প্ৰতি অনাসক্তি (4) পৰলোক সম্বন্ধীয়
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	9
Question ID:	**1106809**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক

	দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাবত দিব লাগে।
Question:	উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে দিয়া এটা উপদেশ হৈছে— (1) পাৰ্থিৱ সুখত নিমগ্ন হ'বা (2) দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা (3) শ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম (4) বানপ্ৰস্থৰ বাবে প্ৰস্তুত হ'বা
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	10
Question ID:	**1106810**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ পাঠটি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** ভাৰতীয় আদৰ্শত ত্যাগ আৰু বৈৰাগ্যৰ স্থান অতি উচ্চ, কিন্তু এই ত্যাগ নোহোৱাৰ নালাগে বোলা ত্যাগ আৰু নোপোৱাৰ অসন্তোষত ওপজা বৈৰাগ্য নহয়। প্ৰকৃততে ত্যাগ বা বৈৰাগ্য এটা বিশেষ মনোধৰ্ম। নিষ্কৰ্মাৰ জিৰণি কথাটো যেনেকৈ অৰ্থবান, নথকাৰ ত্যাগ আৰু লাগে লাগেকৈ হাবাথুৰি খাই নোপোৱাৰ পিছত বিৰক্তি ৰূপ বৈৰাগ্যও জীৱন-যুঁজত, পৰাজয়বৰণৰ তুল্য। থাকিও সংযতভাৱে ভোগ কৰা আৰু সংবিভাজনৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধিৰ সদ্‌গতি ঘটোৱাহে প্ৰকৃত ত্যাগ। পালেও নিৰাসক্ত হৈ থকাতহে প্ৰকৃত বৈৰাগ্য। ভাৰতীয় আদৰ্শত গৃহস্থী জীৱনৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰি উঠাৰ পিছতহে বানপ্ৰস্থ আৰু সন্ন্যাসৰ বিধান দিয়া হৈছে। সমাজৰ আগত দৰিদ্ৰ আৰু অভাৱে বেৰি থকা জীৱন এটাৰ দৈন্যচিত্ৰ এখন আমাৰ মূল শাস্ত্ৰবোৰে দাঙি ধৰা নাই। সেইদৰে নিষ্কৰ্মাৰ কেলেহুৱা জীৱনধাৰাৰ প্ৰশংসাও কেতিয়াও কৰা নাই। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ মূলাধাৰ বেদ। ঋকবেদৰ মন্ত্ৰবিলাকত আৰু ঋষিসকলৰ প্ৰাৰ্থনাত এটা উজ্জ্বল সমৃদ্ধিময় জীৱনৰ কাৰণে এখন সমাজৰ প্ৰবল ধাউতিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। উপনিষদৰ আধ্যাত্মিক শিখৰতো আমি সেই একে ধৰণৰ জীৱনাদৰ্শৰ নিৰ্দেশ দেখোঁ। এই আদৰ্শও কৰ্ম কৰাৰ আদৰ্শই কেৱল সেই কৰ্ম কৰাৰ কৌশল বা মনোধৰ্মৰ কৰ্ষণ কৰাৰ উপদেশ পাওঁ। এই কৰ্ম কৰাৰ কৌশলকে পিছত ভগৱদ্‌গীতাত যোগ বা কৰ্মযোগ বুলি অভিহিত কৰা হৈছে। এখন সমাজৰ আদৰ্শ কি তাক যদি জানিব খোজোঁ তেনেহ'লে সেই সমাজৰ উঠি অহা যুৱক বা অধ্যয়ন সমাপ্ত কৰি জীৱন সংগ্ৰামত প্ৰবৃত্ত হ'ব খোজা ছাত্ৰসকলৰ আগত সেই যুগৰ মনীষী আৰু শিক্ষকসকলে কি উপদেশ দিয়ে, কি আদৰ্শ পালনৰ কাৰণে উদ্‌গনি দিয়ে সেই কথাবোৰ অনুধাৱন কৰিব লাগিব। উপনিষদৰ যুগত শিক্ষা সাং কৰি গাৰ্হস্থ্য জীৱনত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ উলটিব খোজা বিদ্যাৰ্থীক গুৰুৱে এইদৰে উপদেশ দিছিল ঃ 'সত্য ক'বা, ধৰ্ম আচৰণ কৰিবা। দৈনন্দিন অধ্যয়নৰ পৰা বিচ্যুত নহ'ব। আচাৰ্যক অভীষ্ট দক্ষিণা দি গৃহস্থাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰি বংশধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখিবা। সত্যৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা, ধৰ্মৰ অৰ্থাৎ কল্যাণকৰ পথৰ পৰা বিচ্যুত নহ'বা। নিজৰ মংগলৰ

	কাৰণে কৰণীয় কামৰ পৰা আঁতৰি নাথাকিবা। ধন-সম্পত্তি সংগ্ৰহ ৰূপ মংগলজনক কাৰ্য কৰিবা কিন্তু ধৰ্মপথৰ পৰা বিচ্যুত নোহোৱাকৈ থাকিবা। দেৱকাৰ্য আৰু পিতৃকাৰ্য বিষয়ত কেতিয়াও প্ৰমাদগ্ৰস্ত নহ'বা। মাতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, পিতৃক দেৱতাৰ দৰে মানিবা, আচাৰ্যক দেৱতাৰ দৰে মান্য কৰিবা। যিবোৰ অনিন্দনীয় কাম সেইবোৰ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ ভাল সেইবোৰ আচৰণ কৰিবা। ডাঙৰৰ যিবোৰ বেয়া সেইবোৰ পৰিহাৰ কৰিবা।' দান কৰাৰ অৰ্থাৎ স্বোপাৰ্জিত ধন সম্পদ কেনেকৈ সংবিভাজ্য— সমানে বিতৰণ কৰি ভোগ কৰিব, তাৰ উপদেশ দিছে। তাকো কিভাবে দান কৰিব লাগে সেই বিষয়েও তৰুণ বিদ্যাৰ্থীক সোঁৱৰাই দিছে— 'শ্ৰদ্ধয়া দেয়ম্, অশ্ৰদ্ধয়া অদেয়ম্, শ্ৰিয়া দেয়ম্, হ্ৰিয়া দেয়ম্, ভিয়া দেয়ম্, সংৱিদা দেয়ম্।'— শ্ৰদ্ধাৰে দান কৰিবা, অশ্ৰদ্ধাযুক্ত মন লৈ নিদিলে নহয়' এনেভাৱে দান কৰা নকৰাৰ সমান। শ্ৰিয়া অৰ্থাৎ সামৰ্থ্য অনুসাৰে দিবা— মোৰনো কি আছে? এতেকে নিদিওঁ এই ভাবি হাত সাৰিব নোৱাৰি। অথবা বহুত আছে কিন্তু অলপমান দি নামমাত্ৰ কৰাও নিন্দনীয়। সলজ্জভাৱে (হ্ৰিয়া) শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি বা লোকৰ নিন্দাৰ ভয়ত মিত্ৰভাৱে (সংৱিদা) প্ৰেম ভাৱত দিব লাগে।
Question:	'ভাৰতীয় আদৰ্শত বৈৰাগ্য' পাঠটোৰ ৰচক কোন? (1) লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা (2) উপেন্দ্ৰ চন্দ্ৰ লেখাৰু (3) তীৰ্থনাথ শৰ্মা (4) শীলভদ্ৰ
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	11
Question ID:	**1106811**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** **নুমলীয়া পো** এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই

বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।"

বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে।

ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।

Question: বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ল'ৰাৰ জন্ম কেতিয়া হৈছিল?

(1) বিয়াৰ এবছৰ পাছত

(2) সদাগৰক লগ পোৱাৰ পাছত

(3) বুঢ়া-বুঢ়ীৰ বুঢ়া কালত

(4) গণকৰ হতুৱাই মংগল চোৱাৰ পাছত

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	12
Question ID:	**1106812**
Question Type:	MCQ

তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ

নুমলীয়া পো

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে।

বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন

Passage:	হয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ল'ৰাৰ নাম কোনে দিছিল? (1) গণকে (2) বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে নিজে (3) নাৱৰীয়াহঁতে (4) সদাগৰে
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	13
Question ID:	**1106813**
Question Type:	MCQ
	তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ **নুমলীয়া পো** এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও

Passage:	মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৰৱীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ল'ৰাৰ নাম 'নোমল' কিয় দিয়া হৈছিল? (1) বুঢ়াই এই নামটো পছন্দ কৰিছিল (2) বুঢ়ীয়ে এই নামটো পছন্দ কৰিছিল (3) বুঢ়া-বুঢ়ীৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰে নুমলীয়া দেখি এই নাম দিয়া হৈছিল (4) বুঢ়া-বুঢ়ীৰ মাটি এডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাৰ সময়ত ওপজা কাৰণে ল'ৰাৰ নাম নোমল দিয়া হৈছিল
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	14
Question ID:	**1106814**
Question Type:	MCQ
	তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ **নুমলীয়া পো** এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই

Passage:

‘নেমেল’, ‘নেমেল’ ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই ‘নেমেল’, ‘নেমেল’কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক’লে “দেউতা, ক’ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।” নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ’লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে ‘নেমেল’, ‘নেমেল’ কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, “উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক’ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।” এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই ‘নেমেল’ বুলিবলৈ পাহৰি ‘নহ’বৰ হ’ল’, ‘নহ’বৰ হ’ল’ বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ’বৰ হ’ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই ‘নহ’বৰ হ’ল’ কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই ‘নহ’বৰ হ’ল’ কথাষাৰো পাহৰি ‘সিটোতকৈ ইটোহে চৰা’ বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক’লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, “বাৰু যি হ’ল হ’ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?” বুঢ়াই ক’লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ’ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।”

বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক’লে ‘পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল’ৰাৰ নাম থোৱা হ’ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।’ ‘নুমলীয়াকৈ’ কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক’লে “হয় তয়েই যদি মোৰ ল’ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?” এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে।

ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।

Question:

‘দেউতা ক’ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।’— বুলি কোনে সদাগৰক কৈছিল?

(1) গণকে

(2) নাৱৰীয়াহঁতে

(3) ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধা মানুহ এজনে

(4) গৰলীয়া মানুহ দুটাই

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	15
Question ID:	**1106815**
Question Type:	MCQ

তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ

নুমলীয়া পো

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল’ৰা হ’ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ’ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ’ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল’ৰাৰ নাম নোমল দিলে।

Passage:	বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	বুঢ়াই গণকক পানী গামোচাৰ লগত আৰু কি উপহাৰ দিছিল? (1) সাঁচতীয়া ধন (2) ভাল সাজপাৰ এযোৰ (3) লাখুটি এডাল (4) চৰতীয়া এটা
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	16
Question ID:	**1106816**
Question Type:	MCQ
	তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ **নুমলীয়া পো**

Passage:	এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই বুঢ়াক কিয় পিটিছিল? (1) বুঢ়ই সদাগৰক সম্ভাষণ জনোৱা নাছিল। (2) বুঢ়াই সদাগৰক গালি-গালাজ কৰিছিল। (3) সদাগৰে মানুহক পিটি আনন্দ লভিছিল। (4) বুঢ়াৰ মুখত 'নেমেল', 'নেমেল'— শুনি সদাগৰে ভাবিছিল বুঢ়াই সদাগৰৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মাইছে।
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	17
Question ID:	**1106817**
Question Type:	MCQ

Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** **নুমলীয়া পো** এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৰাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	নাৱৰীয়াহঁতৰ পিটন খোৱাৰপাছত বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি কি বুলিবলৈ ধৰিলে? (1) 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' (2) 'নোমল', 'নোমল' (3) 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' (4) নুমলীয়া পো
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	18

Question ID:	1106818
Question Type:	MCQ
Passage:	তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ **নুমলীয়া পো** এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	কোনে পিটন দিয়াৰ পাছত বুঢ়াই 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে? (1) নাৱৰীয়াহঁতে (2) ভালকৈ সাজপাৰ পিন্ধা মানুহ এটাই (3) সদাগৰে (4) গৰলীয়া মানুহ দুটাই
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	19
Question ID:	**1106819**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** **নুমলীয়া পো** এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে। বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।" বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুবৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে। ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।
Question:	বাৰীৰ চুকৰ মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুবলৈ কঠীয়া পাৰিবলৈ বুঢ়াক কোনে কৈছিল? (1) গণকে (2) ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি অহা মানুহজনে (3) বুঢ়ীয়ে (4) সদাগৰে
A:	1

B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	20
Question ID:	**1106820**
Question Type:	MCQ

Passage:

তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ

নুমলীয়া পো

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। বুঢ়া কালত সিহঁতৰ এটা ল'ৰা হ'ল। বুঢ়াই গুণি-ভাবি পুতেকৰ নাম কি থ'ব বিচাৰি নাপাই গণকৰ হতুৱাই নাম চোৱাবলৈ এজন গণকৰ ঘৰলৈ গ'ল। গণকে বুঢ়াক সুধি-পুচি তাৰ বুঢ়া কালত হোৱা আৰু একেবাৰেই নুমলীয়া দেখি ল'ৰাৰ নাম নোমল দিলে।

বুঢ়াই গণকক পানী গামোচা এখন আৰু এটা চৰতীয়া দি নামটো লৈ ঘৰলৈ উভতিল। বাটত আহোঁতে বুঢ়াই কেনেবাকৈ নামটো পাহৰে বুলি 'নোমল', 'নোমল'কৈ ৰিঙিয়াই আহিছিল। আহোঁতে আহোঁতে লাহে লাহে তাৰ ভুল হৈ নোমলৰ ঠাই 'নেমেল', 'নেমেল' ওলাবলৈ ধৰিলে। সি যাওঁতে এখন নৈৰ পাৰেদি গৈছিল। সেই নৈতে এজন সদাগৰে নাও বান্ধি আছিল। বুঢ়া আহি সদাগৰৰ ওচৰা-ওচৰি পাওঁতেই সদাগৰে তেওঁৰ নাওখন মেলিবলৈ নাৱৰীয়াহঁতক হুকুম দিলে। নাৱৰীয়াহঁতে নাৱৰ গোজ উভালি নাওখন মেলিবলৈ ধৰোঁতেই 'নেমেল', 'নেমেল'কৈ ৰিঙিয়াই যোৱা বুঢ়াৰ মাত শুনি সদাগৰক ক'লে "দেউতা, ক'ৰবাৰ বুঢ়া এটাই আমাক নাও মেলিবলৈ হাক দিছে।" নাৱৰীয়াহঁতৰ কথা শুনি সদাগৰে বুঢ়াক মতাই নি সি কিয় নাও মেলিবলৈ হাক দিছে সুধিলে। বুঢ়াই সদাগৰৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ গ'লে কিজানি সিফালে নামটো পাহৰি যায় ইয়াকে ভাবি কোনো উত্তৰ নিদি মাথোন বাৰে বাৰে 'নেমেল', 'নেমেল' কৰিবলৈ ধৰিলে। সগাদৰৰ খং উঠিল, "উস্ কটা। ইমান দিন ইয়াতে থাকি আজি দিন-বাৰ চাই নাওখন মেলিবলৈ হুকুম দিলো আপদীয়া এইটোৱে ক'ৰপৰা আহি মোৰ শুভ যাত্ৰাত বিঘিনি জন্মালে। কটা ধৰ ইয়াক।" এইবুলি সদাগৰে নাৱৰীয়াহঁতক লগাই দি বুঢ়াক ভালকৈ এপিটা দিয়ালে। মাৰ খাই বুঢ়াই 'নেমেল' বুলিবলৈ পাহৰি 'নহ'বৰ হ'ল', 'নহ'বৰ হ'ল' বুলিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই নহ'বৰ হ'ল কৈ গৈ আছে। এনেতে সেই বাটেদিয়েই ভালকৈ সাজ-পাৰ পিন্ধি যোৱা মানুহ এটাক সি লগ পালে। মানুহটোৱে বুঢ়াৰ সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাটো শুনি ভাবিলে সি ভালকৈ ধুন-পেছ মাৰি সাজ-পাৰ পিন্ধি আহেছে দেখিহে বুঢ়াই তাক সেইদৰে হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি সি তাৰ হাতৰ লাখুটিডালেৰে বুঢ়াক মাৰ চেৰেক মাৰিলে। বুঢ়াই মাৰ খাই সেই 'নহ'বৰ হ'ল' কথাষাৰো পাহৰি 'সিটোতকৈ ইটোহে চৰা' বুলি যাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াৰ আগেদিয়েই দুটা গৰলীয়া মানুহ গৈছিল। সিহঁতে ভাবিলে বুঢ়াই সিহঁতৰ গৰল দেখি সেইদৰে সিহঁতক হাঁহিছে। ইয়াকে ভাবি খং উঠি সিহঁত দুয়ো বুঢ়াক গুৰুলা গুৰুলকৈ কিলালে। কিল খাই বুঢ়াই চুচুৰি-বাগৰি কোনোমতে ঘৰ পালেগৈ। ঘৰ পাই সি তাৰ বুঢ়ীক বিপদৰ কথা ভাঙি ক'লত বুঢ়ীয়ে বেজাৰ কৰি বুঢ়াক সুধিলে, "বাৰু যি হ'ল হ'ল। এতিয়া গণকে দিয়া নামটো কি কোৱাচোন?" বুঢ়াই ক'লে কিলৰ তাপত মোৰ মনৰ পৰা নাম-কাম সোপাই পলাই গ'ল, মই নামটো পাহৰিলোঁ।"

বুঢ়াৰ কথা শুনি বুঢ়ীয়ে ক'লে 'পাহৰিলা যদি পাহৰিলা, কি কৰিম। ল'ৰাৰ নাম থোৱা হ'ল আৰু এতিয়া আমাৰ মাটিডৰা ৰুৱৰ কাৰবাৰ কৰা। বাৰীৰ চুকৰে মাটিডৰা নুমলীয়াকৈ ৰুৱলৈ কঠীয়া পাৰাগৈ যোৱা।' 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনিয়েই বুঢ়াৰ পুতেকৰ নামটো মনত পৰিল। বুঢ়াই তেতিয়া খঙত একো নাই হৈ বুঢ়ীক ক'লে "হয় তয়েই যদি মোৰ ল'ৰাৰ নামটো জান তেন্তে মোক কিয় ইমানখন মাৰ-কিল খুৱালি?" এই বুলিয়েই বুঢ়াই ঘৈণীয়েকৰ পিঠিত ঔ পাৰিলে।

ইয়াৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেকৰ নাম নোমল দি খাই বৈ থাকিল।

Question:

বুঢ়ীৰ মুখত 'নুমলীয়াকৈ' কথাটো শুনাৰ পাছত বুঢ়াই কি কৰিছিল?

(1) বুঢ়ীক মৰম কৰিছিল

(2) বুঢ়ীৰ পিঠিত ঔ-কিল দিছিল

(3) আনন্দত বুঢ়াই চিএঞৰ মাৰিছিল

	(4) বুঢ়াৰ মুখৰ মাত হেৰাইছিল
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	21
Question ID:	**1106821**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। 'হৰ্যচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্যবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্ঠি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিঙ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	প্ৰাচীন কালত ৰাজ সম্পত্তি বুলি ক'লে কোন বিধক ধৰা হৈছিল? (1) টকা-পইচা (2) ধন-দৌলত (3) মাটি (4) কৰ-কাটল
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE

Item No:	22
Question ID:	**1106822**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। 'হৰ্ষচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্টি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিঙ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	আহোম যুগৰ কৰ দিব নোৱাৰিলে প্ৰজাই কি কৰিব লাগিছিল? (1) সৈন্য বিভাগত চাকৰি কৰা (2) ৰজাঘৰীয়া সৈন্য বিভাগত গা-খাটনি দিয়া (3) গা-খটনি আৰু মাটিৰ খাজনা দিয়া (4) ৰজাঘৰীয়া অনাবিভাগত গা-খাটনি দিয়া
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	23
Question ID:	**1106823**
Question Type:	MCQ
	তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল।

Passage:	ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। 'হৰ্ষচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৰালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্টি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিঙ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	ভাস্কৰবৰ্মাই নিধানপুৰৰ ফলিখন কিয় পুনৰ কৰিব লাগিছিল ? (1) তামৰ পট্টা নোহোৱাৰ বাবে (2) পট্টাৰ নাম নথকাৰ বাবে (3) ভূমিৰ সীমা নথকাৰ বাবে (4) মাটিৰ পৰিমাণ উল্লেখ নথকাৰ বাবে
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	24
Question ID:	**1106824**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে।

'হৰ্ষচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে।

প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্ঠি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিষ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।

Question:

অসমীয়া ঘৰৰ সৌন্দৰ্য কিহে বৃদ্ধি কৰে?

(1) তামোল-পাণৰ গছে

(2) তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে

(3) তামোল বাৰীয়ে

(4) পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছে

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	25
Question ID:	**1106825**
Question Type:	MCQ

Passage:

তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ

আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল।

তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। 'হৰ্ষচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে।

প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্ঠি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিষ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী

	উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	ভাস্তৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত এবিধ উপহাৰ কি আছিল ? (1) পকা তামোলৰ থোক (2) কেঁচা তামোলৰ থোক (3) পোৱাল হাবিত ফুলা কপৌফুল (4) সেউজীয়া তামোলৰ থোক
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	26
Question ID:	**1106826**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। 'হৰ্ষচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্টি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিষ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	মানুহৰ প্ৰধান খাদ্যৰ উপৰিও দেৱতাৰ এবিধ প্ৰাপ্য ভোগ কি আছিল ? (1) ধান শস্যৰ পৰা উৎপাদিত খাদ্য (2) ধান-চাউলৰ পৰা উৎপাদিত খাদ্য (3) খেতিৰ পৰা উৎপাদিত খাদ্য (4) শস্যৰ পৰা উৎপাদিত খাদ্য

A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	27
Question ID:	**1106827**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৰল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। 'হৰ্ষচৰিত' মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্টি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিঙ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিযুঙ, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	কুমাৰ ভাস্কৰবৰ্মা কোন সময়ৰ ৰজা আছিল? (1) অষ্টম শতিকাৰ (2) সপ্তম শতিকাৰ (3) নৱম শতিকাৰ (4) ষষ্ঠ শতিকাৰ
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	28

Question ID:	**1106828**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। ‘হৰ্ষচৰিত’ মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে ‘তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ’ বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ’ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। ‘যোগিনীতন্ত্ৰ’ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্ঠি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিঙ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘে’হু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ ‘খৰিকাজহাৰ পিঠা’ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, ‘দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত’। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	‘হৰ্ষচৰিত’ গ্ৰন্থখন কোনে লিখিছিল ? (1) ভাস্কৰবৰ্মা (2) হৰ্ষবৰ্ধন (3) শ্ৰীহৰ্ষ (4) ভূতিবৰ্মা
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	29
Question ID:	**1106829**
Question Type:	MCQ
	তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই

Passage:	কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। ‘হৰ্ষচৰিত’ মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে ‘তাম্বুলাশা সদা ভৱেৎ’ বুলি তামোলতীহঁতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ’ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। ‘যোগিনীতন্ত্ৰ’ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্ঠি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৱিষ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘেঁহু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ ‘খৰিকাজহাৰ পিঠা’ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, ‘দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত’। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	‘খৰিকাজহা পিঠা’ৰ কথা ক’ত উল্লেখ পোৱা যায়? (1) মাধৱ কন্দলিৰ ৰায়ামণত (2) শংকৰী সাহিত্যত (3) প্ৰাক্‌শংকৰী সাহিত্যত (4) যোগিনীতন্ত্ৰত
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	30
Question ID:	**1106830**
Question Type:	MCQ
Passage:	**তলৰ কথাখিনি ভালদৰে পঢ়া আৰু প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিখা ঃ** আগৰ কালৰেপৰা মাটি আছিল ৰাজ-সম্পত্তি। তাৰ বাবে প্ৰজাই ৰজাঘৰক কৰ দিব লাগিছিল। পূৰ্বৰ ৰজা শ্ৰীভূতিবৰ্মাই দিয়া তামৰ পট্টা হেৰোৱাত সেই পট্টাৰ মাটিৰ কৰদ হোৱা বাবে পুনৰ ভাস্কৰবৰ্মাই নিধনপুৰ ফলিখন কৰিবলগীয়া হৈছিল। ফলিত ৰজাই দান কৰা ভূমিৰ নিৰ্দিষ্ট সীমা নিৰূপণ কৰা আৰু তাত হোৱা শস্যৰ নাম আৰু পৰিমাণ লিখি দিয়াৰপৰা সেই কালত এনেবোৰ বিষয় আলোচনা কৰা ৰজাঘৰীয়া বিষয়াৰ নিয়োগ হৈছিল বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। আহোম শাসনৰ তলত কৰৰ ঠাই ৰজাঘৰীয়া সৈন্য-বিভাগ আদিত গা-খাটনি দিব লাগিছিল; তেনে খাটনিৰ আৱশ্যক নেথাকিলেহে মাটিৰ খাজনা দিব লগা হৈছিল। তামোল-পাণৰ বাৰীয়ে যেনেকৈ আজিৰ যুগতো অসমীয়াৰ ঘৰৰ শুৱনী পাৰিপাৰ্শ্বিকতা সৃষ্টি কৰে, আগৰ দিনতো তেনেই কৰিছিল। সপ্তম শতিকাৰ আদিত্যসেনৰ ফলিত লৌহিত্যৰ পাৰৰ শীতল তামোল-পাণৰ বাৰীৰ ছায়া কীৰ্তিত হৈছে। বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলিতো প্ৰাগ্‌জ্যোতিষৰ পাণ-লতাই সাবটি থকা তামোল গছৰ কথা (তাম্বুল-ৱল্লী-পৰিণদ্ধ-পূগম্) আছে। ‘হৰ্ষচৰিত’ মতে ভাস্কৰবৰ্মাই হৰ্ষবৰ্ধনলৈ দিয়া উপহাৰৰ ভিতৰত পোৱালি হাৰিত কপৌৰ সদৃশ সেউজীয়া তামোলৰ থোকো

	আছিল। যোগিনী তন্ত্ৰত কামৰূপৰ ধৰ্মাচৰণৰ বিষয়ে কওঁতে 'তাম্বুলাশী সদা ভৱেৎ' বুলি তামোলতাহিতকে ইঙ্গিত কৰা যেন লাগে। প্ৰাচীন কালৰেপৰা ধানেই হ'ল খেতিৰ প্ৰধান শস্য। ই মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য আৰু দেৱতাৰো প্ৰাপ্য ভোগ্য। 'যোগিনীতন্ত্ৰ'ত অনেক বিধ শ্ৰাদ্ধযোগ্য ধান্যৰ নাম দিয়া হৈছে— যষ্ঠি, ৰাজধান্য, বৃহৎ, সোম, শিঘ্ৰ, বাঙ্গ, ৰক্তশালিক, কেতেকী, কলৰিষ্ক, নাৰায়ণ, মাধৱ, প্ৰদীপ, বিষ্ণু, ভোগ্য, অশোক, নগাক্ষ, পঞ্চক। এই তন্ত্ৰত বৰ্ষা-সমুদ্ভূত, বসন্ত-উৎপন্ন আৰু শ্ৰাৱণক ধান্যৰ নাম আছে। ইয়াৰ উপৰি গোধুম বা ঘে'হু, যৱ, অপূপ, নীৱাৰ, দেৱধান্য, বৃদ্ধ, স্নিগ্ধ-ধান্যৰ উল্লেখ আছে। প্ৰাক্‌শংকৰী আৰু শংকৰী সাহিত্যত বিধে বিধে ধান-চাউলৰ নাম পোৱা যায়। মাধৱ কন্দলিৰ 'খৰিকাজহাৰ পিঠা'ই আমাৰ লোভৰ পানী উলিয়ায়। তেওঁৰ ৰামায়ণৰ এঠাইত আছে, 'দিব্য শালি তণ্ডুলে ঋষিক দেই ভাত'। শালি ধান ধানখেতিৰ প্ৰধান শহ।
Question:	তামোল-পাণৰ বাৰীৰ কথা কোনখন ফলিত উল্লেখ আছে? (1) ভূতিবৰ্মাৰ তামৰ ফলি (2) আদিত্যসেনৰ ফলি (3) ৰজাঘৰীয়া ভূমিদান ফলি (4) বলবৰ্মাৰ তামৰ ফলি
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	31
Question ID:	**1106831**
Question Type:	MCQ
Question:	তালিকা I ৰ তালিকা II ৰ সৈতে মিলন কৰা ঃ তালিকা I — তালিকা II (A) বিশাল — (I) জন্তু (B) অৰণ্য — (II) পক্ষী (C) পশু — (III) বৃহৎ (D) জীৱ — (IV) বনাঞ্চল তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (A) - (I), (B) - (II), (C) - (III), (D) - (IV) (2) (A) - (III), (B) - (IV), (C) - (II), (D) - (I) (3) (A) - (II), (B) - (III), (C) - (IV), (D) - (I) (4) (A) - (IV), (B) - (II), (C) - (I), (D) - (III)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	32
Question ID:	**1106832**

Question Type:	MCQ
Question:	তালিকা I ৰ তালিকা II ৰ সৈতে মিলন কৰা ঃ তালিকা I — তালিকা II (A) হাজাৰ — (I) জন্তু (B) জীৱ — (II) বিজাৰ (C) পশু — (III) সহস্ৰ (D) শত — (IV) পক্ষী তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (A) - (II), (B) - (I), (C) - (IV), (D) - (III) (2) (A) - (I), (B) - (II), (C) - (III), (D) - (IV) (3) (A) - (IV), (B) - (III), (C) - (II), (D) - (I) (4) (A) - (III), (B) - (IV), (C) - (I), (D) - (II)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	33
Question ID:	**1106833**
Question Type:	MCQ
Question:	তালিকা I ৰ তালিকা II ৰ সৈতে মিলন কৰা ঃ বিভক্তি যোগ তালিকা I — তালিকা II (A) অৰ্জুনে — (I) সপ্তমী বিভক্তি (B) ইয়াক — (II) ষষ্ঠী বিভক্তি (C) জীৱ-জন্তুৰ — (III) প্ৰথমা বিভক্তি (D) ছাঁইত — (IV) দ্বিতীয়া বিভক্তি তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (A) - (II), (B) - (I), (C) - (IV), (D) - (III) (2) (A) - (I), (B) - (II), (C) - (III), (D) - (IV) (3) (A) - (III), (B) - (IV), (C) - (II), (D) - (I) (4) (A) - (IV), (B) - (III), (C) - (I), (D) - (II)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	34
Question ID:	**1106834**

Question Type:	MCQ
Question:	তালিকা I ৰ তালিকা II ৰ সৈতে মিলন কৰা ঃ তালিকা I — তালিকা II (A) জীৱ-জন্তু — (I) খন (B) অৰণ্য — (II) ডাল (C) গছ — (III) জোৰ (D) পানী — (IV) খিনি তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (A) - (III), (B) - (I), (C) - (II), (D) - (IV) (2) (A) - (IV), (B) - (III), (C) - (I), (D) - (II) (3) (A) - (III), (B) - (II), (C) - (IV), (D) - (I) (4) (A) - (I), (B) - (IV), (C) - (II), (D) - (III)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	35
Question ID:	**1106835**
Question Type:	MCQ
Question:	তলৰ শব্দ সমষ্টিক শুদ্ধ ৰূপত সজাই শুদ্ধ বাক্য এটা নিৰ্মাণ কৰা (A) সুবিশাল খাণ্ডৱ অৰণ্য (B) সামান্য এটা (C) পৰিণত কৰিছিল (D) ফিৰিঙতিয়েই (E) ছাঁইত তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (A) - (C) - (D) - (B) - (E) (2) (B) - (D) - (A) - (E) - (C) (3) (C) - (A) - (B) - (D) - (E) (4) (D) - (E) - (B) - (A) - (C)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	36
Question ID:	**1106836**
Question Type:	MCQ

Question:	অৰ্থযুক্ত শব্দ এটা গঠন কৰিবলৈ তলৰ ধ্বনিসমূহৰ শুদ্ধ সাজোন হ'ব— (A) ই (B) আ (C) ব (D) ল (E) শ তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (C) - (A) - (E) - (B) - (D) (2) (B) - (C) - (A) - (E) - (D) (3) (E) - (A) - (D) - (B) - (C) (4) (B) - (A) - (E) - (D) - (C)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	37
Question ID:	**1106837**
Question Type:	MCQ
Question:	তলত উল্লেখ কৰা অসমীয়া কবিসকলক কাল অনুক্ৰমে শুদ্ধৰূপত সজালে হ'ব— (A) মাধৱদেৱ (B) মাধৱ কন্দলি (C) নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ (D) জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা (E) লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (A) - (B) - (E) - (D) - (C) (2) (B) - (A) - (C) - (E) - (D) (3) (B) - (A) - (E) - (D) - (C) (4) (E) - (D) - (A) - (B) - (C)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	38
Question ID:	**1106838**
Question Type:	MCQ
Question:	তলত উল্লিখিত অসমীয়া সাহিত্যৰাজিক কাল অনুক্ৰমে শুদ্ধৰূপত সজোৱা ঃ (A) ফকৰা-যোজনা

Question:	(B) চৰ্যাপদ (C) ৰোমাণ্টিক কবিতা (D) বৰগীত (E) পাঁচালী কবিতা তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) (B) - (A) - (E) - (C) - (D) (2) (A) - (B) - (D) - (E) - (C) (3) (E) - (C) - (B) - (A) - (D) (4) (D) - (E) - (C) - (A) - (B)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	39
Question ID:	**1106839**
Question Type:	MCQ
Question:	'নাও বুৰিলেও টিঙৰ পৰা ননমা'— এই ফকৰা যোজনাটিৰ তাৎপৰ্য এয়ে যে— (A) মানুহ এজনে নাওখন ডুব গ'লেও তাৰ পৰা নামিব নিবিচাৰে। (B) ওখ টিঙত বহি নিজে উদ্ধাৰ হ'ব বিচাৰে। (C) নিজৰ সন্মানৰ কথা চিন্তা কৰি সৰু হ'ব নিবিচাৰে। (D) নিজৰ কথা এৰি আনৰ কথা চিন্তা কৰে। (E) নিজৰ আত্মগৰ্বী ভাবটো আপোন কৰিব নিবিচাৰে। তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (A) আৰু (D) (2) কেৱল (B) আৰু (E) (3) কেৱল (B) আৰু (D) (4) কেৱল (C) আৰু (E)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	40
Question ID:	**1106840**
Question Type:	MCQ
	যিসকল লোক আনতকৈ এখোপ ওপৰত থাকিব বিচাৰে তেওঁলোকে অহংকাৰী হয়। সেইবাবে তেওঁলোকে— (A) দায়িত্ব বুজি পায়। (B) আনক আদেশ দিয়ে।

Question:	(B) আনক আদেশ দিয়ে। (C) আনৰ সহানুভূতিৰ পৰা বঞ্চিত হয়। (D) আনক সহায় কৰিবলৈ আগবাঢ়ে। (E) সৰ্বস্বান্ত হ'লেও তললৈ নামিব নিবিচাৰে। তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (A) আৰু (D) (2) কেৱল (A) আৰু (B) (3) কেৱল (C) আৰু (E) (4) কেৱল (B) আৰু (D)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	41
Question ID:	**1106841**
Question Type:	MCQ
Question:	'নাৱৰ গুৰিয়াল এজনৰ যিদৰে দায়িত্ব বেছি, সেইদৰে মানে বেছি।' (A) কাৰণ তেওঁৰ আদেশতেই নাওখন চলে। (B) তেৱেঁই নাওখনৰ মালিক। (C) তেওঁ নাথাকিলে নাও চলাব নোৱাৰে। (D) তেওঁ নাথাকিলে নাৱৰীয়াই নাও চলাব নাজানে। (E) তেওঁৰ ইচ্ছাৰ ওপৰতে যাত্ৰীৰ অহা-যোৱা নিৰ্ভৰ কৰে। তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (A) আৰু (C) (2) কেৱল (A) আৰু (B) (3) কেৱল (C) আৰু (E) (4) কেৱল (D) আৰু (E)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	42
Question ID:	**1106842**
Question Type:	MCQ
	অৰ্জুন হৈছে— (A) শ্ৰীকৃষ্ণৰ সখীয়েক (B) পঞ্চপাণ্ডৱৰ এজন

Question:	(B) পঞ্চপাণ্ডৱৰ এজন (C) কৌৰৱৰ এজন (D) হস্তিনাপুৰৰ ৰজা (E) ধৃতৰাষ্ট্ৰৰ পুত্ৰ তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (A) আৰু (C) (2) কেৱল (B) আৰু (E) (3) কেৱল (A) আৰু (B) (4) কেৱল (D) আৰু (E)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	43
Question ID:	**1106843**
Question Type:	MCQ
Question:	‘আৰাহন’ শব্দৰ বিপৰীত শব্দ কি? (A) আহ্বান (B) ইহলোক (C) প্ৰত্যাহ্বান (D) বিসৰ্জন (E) মনোৰম তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (A) (2) কেৱল (C) (3) কেৱল (B) (4) কেৱল (D)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	44
Question ID:	**1106844**
Question Type:	MCQ
Question:	‘আধুনিক’ শব্দৰ বিপৰীত অৰ্থ কি? (A) পুৰণি

Question:	(B) প্ৰাচীন (C) অত্যাধুনিক (D) অৰ্বাচীন (E) নতুন তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (A) আৰু (B) (2) কেৱল (C) আৰু (D) (3) কেৱল (B) (4) কেৱল (D)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	45
Question ID:	**1106845**
Question Type:	MCQ
Question:	'নিৰাকাৰ' শব্দৰ বিপৰীত শব্দ কি ? (A) সাকাৰ (B) আকাৰবিহীন (C) নাকাৰ (D) চৰম (E) নৰম তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (D) (2) কেৱল (C) (3) কেৱল (B) (4) কেৱল (A)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	46
Question ID:	**1106846**
Question Type:	MCQ
	'পৰিশ্ৰমী' শব্দৰ বিপৰীত শব্দ কি ? (A) এলাহ

Question:	(B) এলেহুৱা (C) ভতুৱা (D) কৃপণ (E) বিনীত তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (B) (2) কেৱল (A) (3) কেৱল (C) (4) কেৱল (D)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	47
Question ID:	**1106847**
Question Type:	MCQ
Question:	‘বিখ্যাত’ শব্দৰ সমাৰ্থক শব্দ কি ? (A) অখ্যাত (B) প্ৰখ্যাত (C) কুখ্যাত (D) বহুত (E) প্ৰচুৰ তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (C) (2) কেৱল (D) (3) কেৱল (A) (4) কেৱল (B)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	48
Question ID:	**1106848**
Question Type:	MCQ
	‘আকাঙ্খা’ শব্দৰ প্ৰতিশব্দ কি ? (A) ইচ্ছা

Question:	(B) বিধাতা (C) ললাট (D) ৰসনা (E) পৱন তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (C) (2) কেৱল (B) (3) কেৱল (A) (4) কেৱল (D)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	49
Question ID:	**1106849**
Question Type:	MCQ
Question:	পদ্ম শব্দৰ সমাৰ্থক শব্দ কি ? (A) নীৰজ (B) চন্দ্ৰমা (C) পংকজ (D) তটিনী (E) ধৰণী তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (D) (2) কেৱল (B) (3) কেৱল (C) (4) কেৱল (E)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4

Section:	ASSAMESE
Item No:	50
Question ID:	**1106850**
Question Type:	MCQ
	‘সৰল’ শব্দৰ সমাৰ্থক শব্দ (A) সহজ

Question:	(B) তৰল (C) গৰল (D) মৰল (E) তনয় তলৰ বিকল্পসমূহৰ পৰা শুদ্ধ উত্তৰটো বাছি উলিওৱা ঃ (1) কেৱল (B) (2) কেৱল (A) (3) কেৱল (E) (4) কেৱল (C)
A:	1
B:	2
C:	3
D:	4